

f. Ets. i Løbet af de sidste 10 Aar eller saa, og hvad de nedbrændte Bygninger, for hvilke man ingen Assurance har haft, have kostet eller vilde have kostet at genopføre. Paa den Maade vil man altsaa kunne danne sig en Forestilling om, hvorledes man vilde have været stillet, hvis man i Løbet af 10 eller 20 Aar, hvad man nu vil, ikke havde haft dem assurerede, men havde henlagt Assurancepræmierne til en Brandforsikringsfond og deraf udredet Omkostningerne ved Genopførelsen af de afbrændte Bygninger. Det er bekendt nok, at den Bygning, Christiansborg Slot nemlig, ved hvis Brand der gik de største Værdier tabt, ikke var assureret; og den eneste Bygning, hvor der var Tale om større Værdier, som var assureret, og som i de senere Aar er brændt, er, saa vidt jeg ved, Gæverfabrikken. Ellers have de Brandskader, som ere lidte ved Statens Bygninger, kun været af ganske underordnet Betydning. Det er altsaa et Spørgsmaal, vi have haft til Overvejelse i Aar, men som ikke har kunnet naa til Afgørelse; men forhaabentlig vil Materialet til Afgørelsen foreligge næste Aar, naar de Spørgsmaal, som blive stillede til Ministeriet, blive besvarede.

Scharling: Der er paa det foreliggende Afsnit kun et Punkt, som giver mig Anledning til at tage Ordet, det er Spørgsmaalet om Omdannelsen af Odense Katedralskole til Post og Telegrafbygning. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at minde om, at den ærede Ordfører, som har talt i Dag, ikke var Medlem af Tinget i 1891, da denne Sag var til Forhandling, og derfor naturligvis ikke har noget personligt Indtryk af, hvad disse Forhandlinger indsluttede, men kun kan kende dem af de foreliggende trykte Beretninger, som han jo ogsaa har henholdt sig til. Dernæst skal jeg bemærke, at af Finansudvalgets nuværende Medlemmer er der kun 7, som vare Medlemmer af Finansudvalget i 1891—92; deraf har et Medlem været fraværende i Aar den største Del af Tiden paa Grund af Sygdom, og et andet Medlem hørte til det Mindretal, som indstillede ikke at gaa med til Overenskomsten. Af dem, som da indstillede Overenskomsten og Bevillingen til Opførelse af en ny Skole, med hvad dertil hørte, har der altsaa kun været 5 tilbage i Finansudvalget i Aar, og af disse mene de 3, at de ikke kunne anfse sig for bundne ved, hvad der da passerede, til nu at indstille den begærede Bevilling til Omdannelse af Katedralskolen til Post og Telegrafbygning, medens de to, nemlig det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 2den Valgtreds (Aberg) og jeg selv, have det

modsatte Indtryk. Vort personlige Indtryk er det, at vi anfse os for bundne ved, hvad der da passerede, og at vi ikke kunne gaa med til Nægtelsen af denne Bevilling, som kun er en simpel Konsekvens af, hvad der blev vedtaget den Gang. Det staar for os saaledes, at den højtærede Indenrigsminister ved, hvad der da blev vedtaget og forhandlet, maatte føle sig fuldt berettiget til at træffe bindende Aftale med Odense Kommune om de Foranstaltninger, som for Indenrigsministeriets Vedkommende skulde udføres; og det er jo ogsaa meddelt Finansudvalget, at saadanne Aftaler ere blevne krufne. Det forekommer mig, at man ikke godt nu bag- efter kan desavouere den højtærede Minister for, hvad han efter vor Foræning har haft fuldkommen Føje til, saa at han i fuldkommen god Tro har forhandlet med vedkommende Kommune. Det er en Selvfølge, at Tinget ikke i den Grad er bundet over for sin Bevilling, at det ikke meget vel skulde kunne gøre gældende nu, at den foreslaaede Bevilling er urimelig høj, eller at der kunde finde Nedsættelser Sted der paa samme Maade som ved mange andre Bygningsbevillinger. Men naar dette ikke kan gøres gældende, mener jeg, at den Omstændighed, at man kan paapege ny Etspediæncer, som kunde være billigere, ikke indeholder tilstrækkelig Berettigelse til at vægre sig ved at gaa med til Gennemførelsen af de Foranstaltninger, som vare et Led i den Overenskomst, som blev sluttet i 1891—92, og ved hvilken det forekommer i alt Fald mig, at den højtærede Minister ikke er gaaet ud over de ham da givne Beføjelser. Jeg vil da meget tilraade at forkaste de to Endringsforslag under Nr. 24 og 271.

Jeg skal ikke her komme ind paa det sidste af den højtærede Ordfører nu berørte Spørgsmaal om Statens Forhold til Brandassurance; vi ville jo faa Lejlighed til paa andre Punkter af Budgettet at komme tilbage dertil. Jeg vil kun straks bemærke, at der under de korte Forhandlinger, som have været førte i Finansudvalget om det af den ærede Ordfører berørte Spørgsmaal, ikke har været fuld Enighed i Udvalget om, hvad der vilde være det rigtige; og jeg for mit Vedkommende vil straks udtale, at jeg vilde anfse det for lidet hensigtsmæssigt, om Staten blev sin egen Assurancefor alle sine Bygninger, navnlig, dersom man ikke vil gaa til aarligt at henlægge et meget betydeligt Beløb til en Assurancefond. Det staar for mig saaledes, at det, selv om det muligvis kunde svare Regning for Staten at være sin egen Assurancefor, altid meget let vil kunne træffe saaledes, at det i Djebbliftet vilde være